

Herren er mit Skjold.

W. D. Horn.

Oversat af A.
(Fortf.)

Det var egentlig ganske naturligt og let ikke til at undres over, at den unge Mand, — thi Lupansty var ikke mere end tyve Aar, — der daglig var Vidner til, hvorledes den yndige, blide Rahida mere og mere udfoldede sig ligesom en fin, ren Rosenknop, — det var ganske naturligt siger jeg, at Lupansty fik hende nær. Rahida var ikke alene en gudefrigtig, blid og edel Pige, men tilmed saa overordentlig smuk, at enhver maatte lægge Mærke dertil. Det kunde ikke være andet, at Lupansty under sine hyppige Besøg i det lille Hjem lagde Mærke til hendes lille Færd, til hendes Smidte, til hendes Kærlighed til sine Forældre, hvis mindste Ord hun søgte at udforske og udføre med Lydighed og Trofasthed. Han var daglig Vidne til, hvorledes hun med sit Liv bestræbte sig, at hun vilde høre Herren til, hvorledes hun, da hendes Forældres Aar jo kun vare knappe, gerne nægte sig selv mange Ting, for at kunne hjælpe syge og fattige i Byen. Han saa, at hendes Lyf og Glæde var om Søndagen at komme i Guds Hus, hvorledes hun om Hverdagen arbejdede utrættelig fra Morgen til Aften, for at deres Hjem kunde være propert og rent, og denne Ros havde det ogsaa i hende Tobolsk. Besteden og tilbageholdende i sit Væsen klæbte hun sig som de fattige i Tobolsk, og kun om Søndagen pyntede hun sig med en smuk Pels, fordi Lupansty havde taget den som sin Del af Jagtuddbyttet paa den Betingelse, at han maatte give hende den.

Lupansty havde gode Øjne og en god Forstand. Han saa alt dette, og han kunde derfor stille Sammenligning med andre, der altid faldt ud til Rahidas Fordeel. Derfor var det ikke saa underligt, at han kom til at holde af hende, og at Kærligheden, efterhaanden som hun udbillede sig til en blomstrende Ung Pige, vandt Plads i hans Hjerte. En Blind kunde med Letthed se det. Endes Forældre lagde ogsaa snart Mærke dertil; men kunde kun glæde sig derved; thi til hvem andre end den gode Lupansty, der var dem nær som en Sø, kunde de bedre betro deres eneste Datter? Guvernøren var heller ikke blind derfor; ogsaa han lagde snart Mærke til, hvor nær den unge Pige var for Lupansty, og han glædede sig inderligt over, at den unge Mand baig var falden paa hende, som han kunde agte og se op til og give sin faderlige Velsignelse.

Lupansty var imidlertid en fornuftig ung Mand, som ikke forstyrrede Rahidas Barnlighed med sin Tale om Kærlighed, han saa, at hun var venlig mod ham, og dermed var han for Djæblikket tilfreds. Derfor var hans Opdragelse overfor Rahida venlig som altid, medens han ikke nævnte et Ord om, hvor nær hun var for ham, og dertil havde han to Grunde.

For det første mente han, at han endnu var for ung, og da han endnu ikke havde nogen fast Stilling, Heller ingen Formue, kunde han godt vente. Men hans anden Bevæggrund vejede endnu tungere i Vegetaalen. Det var overhovedet ikke hans Hensigt til Stabilitet at blive i Tobolsk eller andet Steds i Sibirien. Han kunde ikke rigtig føle sig hjemme i dette kolde Land, saa langt fra Fædrelandet og Hjemmet, desuden blev en Guvernør kun ansat for kortere Tid i Sibirien. Derfor haabede Lupansty ogsaa paa, at hans Herte, som saa trofast opfyldte sine Pligter, snart skulde blive faldt tilbage til Rusland til en høj Post og derved vilde det med det samme aabne sig Udvej for den unge Mand til at faa en god Plads paa Grevens store Godser. Nærmere vovede han at haabe, at Grevens snart kunde udbirke Tzernitoffs Benaadning; thi hans Beretninger om ham lod stadig bedre og bedre. Saa vilde Tzernitoffs og hans egenlige Næster være opfyldte, og han kunde føre Rahida som sin Brud til Allet.

Paa den Maade gik flere Aar. Rahida og Lupansty fik hinanden mere og mere nær, endskønt det ikke blev nævnt et Ord herom mellem dem, og i Tobolsk troede alle, at det var afgjort mellem dem. Strengt taget var det ogsaa faaledes; men ingen talte derom. Vel haabede Lupansty mere end nogen anden paa Tzernitoffs Benaadning, thi selv om der var Mulighed for ham at komme hjem med Grevens, var det dog ikke tilslut ham at tage Rahida med som sin Hustru; som frivillig forsvit havde hun nemlig ikke Lov til at forlade Sibirien.

Om ogsaa Grevens Beretning om Tzernitoffs Liv og Forhold stadig lod til deres Gunst, saa det dog ud til, at den slet ikke blev taget til Følge i St. Petersburg. Hvert Aar blev der benaadnet mange andre forviste, som langt fra kunde maale sig med den ædle ustyrlig forviste Mand, medens ingen hængtes at agte paa ham.

Naturlig i den sidste Aarsberetning havde Grevens færlig rodt hans Fortjenester og utvilsomt tilføjet: „Hendes Majestæt Keiserinden har ingen Undersaat i hele sit Rige, der er mere værdig og hende hengiven end Tzernitoff.“ Han havde endog vovet at foreslaa, at han blev kaldt tilbage og atter indsat i sit Embede som en Opvejning for den Uret, der ved List og Falkneri var øvet imod ham.

For det meste stred disse indtrængende Andragender om Tzernitoffs Benaadning sig fra Lupansty, der stod højt i Guvernørens Gunst. Men den gode Grev Watschichy havde i Aarens Løb glem, at den snebige Andrei-eff havde tyret Tzernitoff i Ulykke ved at fortælle, at han havde talt nedsættende baade om Keiserinden og Potemkin. Han vidste heller ikke, at Andrei-eff ved stadig at sende Ministeren kostbare Gaver søgte at vedligeholde den Gunst, han engang havde opnaaet, og paa den Maade tillige holde Mindet om Tzernitoffs formentlige Styld i stadig frisk Erindring. Potemkin glemte ikke saa let, og hans Hab forsvandt ikke saa hurtigt, som det kom.

Naar han gennemsaa Listen over de forviste, hvoraf de fleste vare Ofre for hans Hab, og han saa Tzernitoffs Navn og samtids læste Guvernørens rosende Ord tale af ham, blusede paany hans Brønde op, og han søgte intet hellere, end at kunne forværre den forvistes Tilstand, hvis han kun havde kunnet finde mindste Skin af Ret dertil. Men da han overfor Guvernøren i hvert Fald maatte have nogen Grund til at forværre Straffen, turde han foreløbig intet gøre. Han maatte da haabe

paa, at Guvernøren ved at mærke, at der ikke blev taget Hensyn til hans Andbønligheder, tilslut skulde faa Øjnene op og lade være med at bede for Jangen. Men tværtimod fik Potemkin Besked for, at Guvernøren blev mere paatrængende og næsten fordrede Tzernitoffs Benaadning som en Ret. Dette forvandlede hans Hab til vilst Raseri.

Men alligevel bød Klogskaben ham at være forsigtig. Vilde han Stridt for Stridt fjerne Guvernøren fra Tzernitoff, maatte han fjerne ham, med hvem nu hele hans Hab var rettet, fra Tobolsk.

Denne Plan fik han ogsaa snart sat i Værk. Han udnævnte straks Grev Watschichy til en høj Frestpost i St. Petersburg, og dermed var hans Hensigt naaet. Han vidste, at Grevens vilde rejse bort fra Tobolsk med det sikre Haab at kunne udbirke Tzernitoffs Benaadning, naar han selv kom til Hovedstaden og personlig kunde tale hans Sag. Men derfor sørgede Potemkin for, at der i Moskva, som han vilde naa før St. Petersburg, laa en Befaling til ham om straks at begive sig til Ublandet, med andre Ord, paa en fin Maade maatte han gaa i Forvisning. For den stakkels Tzernitoff var der forbeholdt en endnu haardere Stabne. Thi straks efter Grevens Afrejse fra Tobolsk skulde han og hans Familie forvises til Sibiens Indre.

Denne dirløse djævelske Plan, hvori den urolige Andrei-eff havde ikke ringe Del, blev sat i Værk med den mest ubesigtede Løst. Kommanden fra Cherson tilbragte stadig Vinteren i St. Petersburg, og formedelst sin forslagne Snubel var han et udmærket Redskab i Potemkins Haand til at udtænke og bringe mange Planer til andres Ulykke i Udsærelse.

Grevens anden ikke, hvilken Dandskab der laa skjult bag Potemkins smigrende Stridelse, der ufortøvet bød ham rejse til St. Petersburg. Den høje Post, der tilfaldes ham, smigrende hans Egerlighed, samtids med den vilde Lupansty, for hvem Udviselsen fra Sibirien faldt uendelig vanskelig, Udvej til i ganske kort Tid at kunne holde sin faderlige Ven Stadesløs for alt, hvad han havde lidt i sin ufortyldte Forvisning. Tanken herom var ogsaa det eneste, der kunde forføre ham med Afrejsen.

Posturere, som overbragte Potemkins Stridelse, antom ved Middagstid til Guvernørens Palads, og saasnart Lupansty hørte den, faldt han ligblev sammen i en Stol.

„Jeg troede, det vilde være et Glædesudbrud for dig, Rafimir,“ sagde Grevens og saa forbauset paa den unge Mand; „men nu ser jeg til min Overkastelse, at Efterretningen om min Lykke flyder dig med Sorg.“

„Mistend mig ikke, naadige Grev!“ udbrød Lupansty dybt grebet. „Dette Eksellence ved, med hvilket Kærligheds og Taknemligheds Baand, jeg er bundet til Dem og Deres Hus, at Deres Lykke ogsaa er min; men —“ han afbrød og kunde ikke sige mere.

„Var kun rolig, Rafimir,“ sagde Grevens beroligende, „det var ikke min Mening, jeg fender dig altsor godt til at tvivle om din Hengivenhed. Men jeg ved ogsaa, hvorfor det falder dig vanskeligt at rejse herfra, og jeg dæbler dig ikke derfor. Men i Sorgen over Stikmissen fra Rahida overfor du ganske det, som burde fylde dig med Haab og Glæde. Hvis du kunde tage hene med dig uden at berybe de stakkels Forældre deres eneste Trøst og Glæde, skulde jeg inderlig gerne give dig min Velsignelse; men det lader sig nu ikke gøre, eftersom Rahida frivilligt erfulgt med sin Fader i Forvisning. Men du glemmer helt, at jeg formedelst den Stilling, der tilhødes mig i St. Petersburg, rigtig saar Midler i Hænde til at hjælpe Tzernitoff til sin Frihed og Frelse, og jeg lover dig paa Eder og Samvittighed, at det skal være mit første Arbejde, min første Bestræbelse at hjælpe den stakkels Mand herude, lad saa Potemkins Haand og Magt naa aldrig saa langt.“

Lupansty sprang hurtigt op, greb hans Haand og tlyfede den.

„Gud velsigne Deres Eksellence for den Trøst, disse Ord give baade de forsvit og mig,“ sagde han. „Maa jeg have Lov til at bringe dem denne Trøst og derved formilde deres Sorg lidt?“

„Ja, hjertelig gerne,“ svarede Grevens rørt, og Lupansty stynede sig hen til Tzernitoffs Bolig.

Henne i det lille Hus sad Tzernitoff og hans Hustru og Datter og talte sammen uden at ane noget om den Ulykke, der nærmeste sig deres eget fredelige Hjem. De vidste godt, hvad Grevens formedelst Lupansths Fortællinger havde gjort for dem, men Tzernitoff selv vovede ikke at sætte nogen Lid til et helbdigt Udfald heraf, selv om han aldrig udtalte sin Tvivl for ikke derved at berøve sin Hustru og Datter Haabet om Benaadning.

De vidste, at Kurieren den Dag var kommen fra St. Petersburg, og de ventede nu i spændt Forventning paa de Efterretninger, som Lupansty sikkert vilde bringe dem.

Da han kom, var han ikke saa glad og fornøjet som ellers, og Tzernitoff forstod straks, at der atter laa et langt Venteaar foran dem. Han saa stille op mod Himlen, hvor Stjernerne kom frem en efter en og straalende saa klart ned paa Jorden, hvorpaa han hvilede for sig selv:

„Herre, ikke som jeg vil, men som du vil! Hvorledes end din Villie og Beslutning med mig er, saa vil du jo være mit Værn, mit Skjold. Du vil føre mig gennem Mørket til Lys.“

„Hvilken Meddelelse har Kurieren fra St. Petersburg bragt?“ spurgte Vera Tzernitoff, som nu ikke længere kunde skjule sin Uro og Spænding.

„Ikke det, vi havde haabet,“ svarede Lupansty med et dybt Suf.

Den fluffede Kvinde lod Hænderne fortvovlet falde ned i Skødet.

„Retfærdige Gud!“ udbrød hun, „faar da Menneskers Hab aldrig Ende, kommer da Ustyrligheden ikke for Dagens Lys?“

„Stille, stille, Vera,“ sagde Tzernitoff rolig og bestemt, „gaa dog ikke i Rette med Gud og knur ikke mod hans hellige Villie. Hvad han gør, er velgjort. Vi kunne ikke udbragte hans uransagelige Domme eller forstaa hans Bisdom og Kærligheds Færelse med os. Det er til vort bedste, som han søger det, selv om vore kæreste Forhaabninger berøvede tilintetgøres.“

„Det er sandt,“ indvendte Lupansty, „men det er dog saa vanskeligt for et stakkels Menneskehjerte at bølge sig for.“

„Ikke, naar man helt og fuldt tror paa Herren,“ svarede Tzernitoff. „J er for ung til at have gjort mange Erfaringer i Livet. Men jeg har erfaret det, og ved paa hvem jeg tror, derfor tager jeg ogsaa i Lydighed mod alt af Guds Haand.“

„Derfor er J ogsaa lykkeligere end jeg,“ udbrød Lupansty bebrøvet.

„Alle saa paa ham.“

„Er der ramt eder en Ulykke?“ spurgte Rahida ængslieligt.

„Ja,“ svarede Lupansty, „og det er endog den tungeste, der kunde ramme mig. Vi maa rejse til St. Petersburg.“

I den lille Stue indtraadte en underlig Dødsfiliehed, som om et Lyn pludselig var faldet ned i deres Midte, og de sad alle som forstenede. Men lidt efter lidt forsvandt Forfærdelsen, og Rahida brast i Graad. Da greb Lupansty hendes Haand og sagde:

„Kære Rahida, dette er Bevis paa Sorg, fordi jeg skal stilles fra eder, siger mig tydeligt, at J holder af mig. Derfor vil jeg ogsaa nu for Guds Ansigt og i eders Forældres Nærverelse sige eder hvad der fulder mit Hjerte.“

Derpaa tilstod han ærligt og uforbeholdent, hvor nær han var ham, og det var kun af Haabet om at kunne bringe dem Bud om Benaadning, der indtil denne Stund havde afholdt ham fra at sige noget herom. Men nu, da deres Udskillelse var saa nær, vilde det være en Trøst for ham at vide, at Rahida behøvede hans Kærlighed, og at hendes Forældres Velsignelse maatte følge ham.

Hvad der nu fulgte, kunne vi lettere tænke os end sige. Den Aften kunde den lykkelige Lupansty kalde Rahida sin Brud, og hendes Forældre velsignede deres Pagt.

Lupansty fortalte dem selsøseligt, hvad Grevens havde lovet, og først nu da Haab sandsynligvis havde faaet Rodfæste i stikker Jordbund, hengav ikke alene den overmaade lykkelige Lupansty, men selv Tzernitoff sig til den sikrere Forvisning snart at blive fri og faa Lov til at vende hjem.

Hvor stor end Lykten i Tzernitoffs Hus var, og hvor mange i Tobolsk der end tog hjertelig Del i den og derved bevisste deres Agtelse og Deltagelse for Familien, lagde dog Udskillelsens Smerte sig som en drabende Rimfrost over deres Lykke.

Lupansty kunde kun tilbringe ganske kort Tid hver Dag hos sin Brud og hendes Forældre, thi i Guvernørens Hus var der saa meget, der skulde ordnes før Afrejsen. Papirer og Pengesager og alt andet skulde være i Orden, til den nye Guvernør antom. Dernæst skulde hele Hjemmet opbrydes, Møbler indpakktes og meget andet varetages.

Han efterlod Tzernitoff alle sine Fælder og Jagtredskaber; thi i Aarens Løb var denne formedelst den unge Mandes Anvisning bleven en dygtig Pelsjæger.

Endelig kom Udskillelsens frygtede Dag; men hvor bitter den end var, lyfste der dog en straalende Haabets Stjerne, og denne gjorde, at de, der drog bort, og de, der blev tilbage, ikke helt faldt sammen eller lod Modet synke. Dog var de første Dage paa Rejsen hjemad uendelig mørke og triste, og først da Grevens paany lovede ham at gøre alt for den forsvites Benaadning, gendandt han sin tidligere Fatning.

Paa Grund af Grevens høje Stilling gik Rejsen hjemad overordentlig hurtigt, og efter kort Tids Forløb naaede de Moskva, hvor de vilde hvile sig lidt, før de begav sig paa den sammenlignelsesvis korte Rejse til St. Petersburg.

Men her ventede en forfærdelig Stusselse dem!

Dagen efter Grev Watschichys Antomst til Moskva indfandt Byens Guvernør sig hos ham og meddelte ham deltagende og staansomt hans Landsforvisning. Der var kun forundt ham en Dag til Hvile. Han maatte ikke komme til St. Petersburg, og Rejseturen, der var anviset ham, gik over Warschau til Tyskland. Han maatte ikke besøge sine Godser, endnu mindre rejse til sin Sø, der havde Anstættelse og var gift i St. Petersburg, saa hurtigt skulde Afrejsen foretages.

Man kan let tænke sig, hvorledes en saadan uretfærdig, og grusom Befaling ramte Grevens, og først nu gennemskuede han det Væb af Ondskab, der var spundet om ham. Han forstod at den Varme, hvormed han havde taget sig af den ustyrlige Tzernitoffs Sag, var Styld i hans Unaade, og Tanken om denne Uretfærdighed oprørte ham til det yderste.

Men den stakkels Lupansty var nærvæd at fortvivle, da han nu stuede ned i alle sine brudte Forhaabningers dybe Grav. Han vaskede et Djæblik mellem at rejse tilbage til Tobolsk eller følge sin Herte, men da han saa Grevens dybe Sorg over at skulle forlade Rusland, kæmpede han i Bynnen for at saa Kraft til ogsaa at kunne bringe det Offer, som var ham vanskelige end alt andet.

Han fik kun Tid til at strive til Tzernitoff og Rahida for at fortælle dem den forfærdelige Efterretning, der naaede dem i Moskva, og saa holdt Rejsevoagen for Døren, der skulde føre Grevens og ham ud i Forvisning og Landflugtighed, der var lige saa uretfærdig som den grusomme Befaling, der havde ramt den ustyrlige Tzernitoff og hans Familie.

VII.

Over i Tobolsk gik Tiden imidlertid stille og ensomt for den lille Familie fra Nictin. Før Lupansty rejste, fik han Tid til at tage en Jagt sammen med Tzernitoff, og denne havde atter et saa godt Udfald, at han ikke alene kunde aflevere sit bestemte Antal Pelse, men fik endog saa mange tilovers, at han kunde forsøge sine Sparepenge med en pæn lille Sum.

Nu var Tzernitoff dobbelt taknemlig herfor; thi ellers havde han været nødt til at lade sin Hustru og Datter være ene med deres Sorg, medens han selv drog ud paa Jagt, bekymret og nedtrykt.

„este Haab, som endnu holdt dem oppe, snart skulde sluttet, og noget værre vberfæres dem.“

Den russiske Nytaarsfest med alle dens kirkelige Festsigheder var til Ende, da Kanonerne og Klokkerne i Byens 23 Kirker forkyndte den nye Guvernørs Antomst til Tobolsk. Efterkom Tzernitoff hørte til Byens Embedsmænd selv om ogsaa kun den tidligere Guvernør havde udnævnt ham dertil, maatte han personligt være til Stede ved Modtagelsen.

Den nye Guvernør var en mørkt udseende, stolt Mand en ægte Russer, for hvem det ikke laa at formilde det bitre, han havde at meddele, med lidt Venlighed og Jmsedekommenhed. Han mønstrede Tzernitoff med et prøvende Blik, da han blev forefikklet.

„J er jo en forsvit,“ sagde han hardt og staanseløst, „derfor forstærk jeg ikke, hvorledes min Forgænger kunde vove at betro eder et saa vigtigt Embede! J er affældigt med det samme! Desuden skal jeg meddele eder,“ vebblev han, „at J er forsvit til Mangafæ. Inden otte Dage, hvilken Tid jeg vil give eder, maa J være borte herfra. Nu har J altsaa at rette eder derefter.“

Tzernitoff blev ligblev, da den haarde Mand udtalte denne forfærdelige Dom i de mange Mennefers Nærverelse; han vaskede og styrtede, overvældet af denne forfærdelige Efterretning, livløs om.

Alle de tilfædeberende, der hørte Guvernørens Ord, oprørtes over hans fuldstændige Følelseshed overfor de mange Tusinder, hvis Ve og Velfærd var lagt ihans Haand, og hans Opdragelse dannede en gref Modfætning til Grev Watschichys Milbhed og Venlighed. Da Tzernitoff, der var agtet og afholdt af alle, faldt sammen under dette haarde Slag, traadte Guvernøren et Skridt tilbage, saa bifstert paa den livløse og sagde med sildende Skarphed:

„Staf hurtig dette Menneske bort! Man burde have forstaaet mig for et saadant Syn! En forsvit hører ikke til denne Kreds af Tobolsks Borgere og Embedsmænd.“

Mange villige Hænder tilbød sig for at bringe den livløse Tzernitoff bort, og til Guvernørens store Harm vare Regeringens Embedsmænd de første, der tog sig af ham, blandt disse ogsaa en Læge. De bragte ham ned til Palsladsets Portner, hvor Lægen kunde begynde sit Arbejde med at lindre den stakkels Mand til Live igen; men det varede længe, før han endelig kom til sig selv.

„Er det sandt, hvad jeg har hørt?“ var hans første Spørgsmaal.

„Tag det af Herrens Haand,“ svarede Lægen. „Mine Tanter ere ikke eders Tanter, og eders Veje ere ikke mine Veje, siger Herren; thi som Himlen er højere end Jorden, faaledes ere mine Veje højere end eders Veje og mine Tanter højere end eders Tanter.“

„Taf for denne Trøst fra Guds Ord,“ sagde Tzernitoff mat „Gud tilgav mig, at jeg lod mig overvælde af Sorgen, men De forstærk vist med mig, at det er haardt at faa et saadant Budskab.“

„Ja, viselig, vi tage alle Del i eders Stæbne,“ svarede de omkringstaaende Herre.

„Ogsaa det er Balsam,“ sagde han, da han saa deres oprigtige Deltagelse. „Herren vil ikke lade mig blive fristet over Evne.“

Med disse Ord folbede han sine Hænder og bad stille; derpaa rejste han sig.

„De kan være uden Bethyrtning for mig,“ sagde han til Lægen. „Den haarde Meddelelse overvældede mig saa meget, fordi jeg ikke i det Djæblik var dækket af Troens Skjold; men nu har jeg atter iført mig det, og De skal ikke være bange for mig.“

Han lakkede baade Lægen og de andre Embedsmænd for deres Deltagelse og Omhu og begav sig derpaa rolig og fattet, som om intet var hendt ham, paa Bejen hjemad. Men da han var kommen udenfor Døren, kunde han høre, at der ogsaa var Sorg og Fortvivlelse berinde. Lupansths Brev var nemlig kommen med Posturere, der havde ledetaget den nye Guvernør, og han vidste endnu intet derom. Han lænede sin Pande mod den haarde Trævæg og bad: „Herre, forlade os ikke!“

Saa snart han kom ind, rakte Rahida ham Lupansths Brev og da han havde læst det, svimlede det atter for ham. Han sad en Stund tavst højet under Sorgen, men i sit Hjerte bad han:

„Herre, lad dog Prøvelsenn ikke blive os for tung.“

Men hans Hustru og Datter maatte jo vide alt, og derfor begyndte han saa staansomt som muligt at fortælle dem den forfærdelige Efterretning, der gjorde et dybt Indtryk paa dem begge.

Der gives Djæblikke i et Menneskes Liv, især naar stærke Prøvelser storme frem med ubetvingelig Magt, i hvilke en ellers svage Kvindefjel bryder alle Straner og bliver stærk og jernhaard. Et saadant Djæblik var nu kommet for Rahida; thi Herren havde ubst sig hende som Redskab til at rejse de bebrøvede Forældre. Hun trpstede dem med den faste Forvisning, at Herren vilde sende dem Lys efter dette sorte Mærke, Blisfille efter den stærke Storm.

„Kære Fader,“ sagde hun, „du har ofte saa glad og frimodig belendt, at Herren er dit Skjold, tror du da nu, at han vil glemme os i Prøvelse? Saa langt jeg huffer tilbage, har han seldse bevis os sin Trofasthed og Bestyrtelse, hvorfor skulle vi da tvivle nu? Nej, Herren er vort Skjold, lad os holde fast ved disse Ord og i Tro og Lydighed bevis, at det er Alvor med denne vor Bekendelse.“

„Kald paa mig paa Nødens Dag, jeg vil ubfri dig, og du skal are mig,“ siger Herren.“

Derpaa folbede hun sine Hænder og bad en ensfoldig, barnlig Bøn, men saa tilfidsfuld og gribende, at hendes Forældre bevægede sig „Amen“ med, da hun sluttede. Rahidas Ansigt straalede som overflinnet af et himmelsk Lys, hun greb sine Forældres Hænder og sagde:

„Lade os være stærke i Herren og i hans Vældes Kraft, ved hans Naade kunne vi haabe alt, tro alt, taale alt.“

I samme Stund vare alle Taarer bortstrøede, og der kom en saadan Frimodighed og Glæde over dem, at de vare helt muntre og glade ved Tanken om at skulle rejse. Rolige og fattede ordene de alle deres dyre Anliggender og Sager; nu tom deres Sparepenge dem først ret til Gode, og heri erkendte de Guds Kærligheds forberende Velsignelse.

(Fortfættet.)